KS Kranj Center

KRANJČAN

Glasilo Krajevne skupnosti Kranj - Center

Letnik XVI, December 2013

UVODNIK
- Vegetacija za vegetirajoče mesto

INTERVJU
- Vladimir Brlek

AKTUALNO
- Manjka 200 parkirnih mest
- Kranj bo dobil svojega menedžerja
- Odklenkalo dimnikarskemu monopolu

ZANIMIVOSTI
- Prešernov gaj nekoč in danes
- Slovenska krpanka

KULTURA
- Jazz kamp 2013
- Vabilo na razstavo

DOGODKI
- Balinarski turnir
- Šahovski turnir
- Tradicionalno srečanje krajanov

Vegetacija za vegetirajoče mesto

»Ponovna postavitev objekta na območju Podrtine je nesmiselna kljub urbanistični »napaki«, ki je bila storjena s podrtjem kompaktnega mestnega robu. Rob mesta se ponovno vzpostavi na simbolni ravni, z ureditvijo trga, obdanega s sklenjeno drevesno vegetacijo.«

Iz zmagovitega natečajnega elaborata za ureditev javnih površin v središču Kranja, po katerem je potekala obnova mestnih trgov in ulic

V dneh in tednih, ki so sledili zasaditvi drevesa sredi Poštne ulice, so se mnogi krajani obračali na krajevno skupnost z vprašanjem, zakaj občina zapravlja javni denar za tako nesmiselne projekte. Slišati je bilo očitke, da drevo ogroža prometno varnost in da se občina norčuje iz krajanov, pa tudi mnenja, da utegne biti klima v mestnem jedru preostra za obstanek okrasnega drevja. Nato je neke septembrske noči z drevesa skrivnostno izginila krošnja, naslednji dan je bila skrivljena zaščitna kovinska ograja okrog debla, nakar so bile v nepojasnjenih okoliščinah oskubljene še japonske češnje na Trubarjevem trgu. Ob teh nenavadnih dogodkih se zastavljata predvsem dve vprašanji: kdo si je zamislil sajenje okrasnega drevja sredi ulice in kaj je bilo občinskim funkcionarjem, da so to zamisel uresničili.

Poglejmo dejstva. Zasaditev drevja na Poštni ulici pred mostom, na območju nekdanje Podrtine, je bila predvidena s projektom obnove mestnih trgov in ulic, torej z natanko tistim projektom, ki je vseboval še druge za prihodnost mestnega jedra usodne zamisli, kot npr. ukinitev vseh označenih parkirnih mest in nanos nekaj dodatnih sto ton armiranega betona na most čez Kokro. Občinskih funkcionarjev, ki so ta projekt potrdili, danes ni več na občini, toda sklenjene pogodbe iz tistih časov še vedno veljajo in prevzete obveznosti je bila občina dolžna izpolniti. Kljub temu je KS Center uspelo doseči, da je projektant opustil zasaditev enega drevesa, ki bi moralo stati tik pred mostom in bi otežilo vožnjo večjih vozil; glede drugega drevesa sredi Poštne ulice je vztrajal pri svoji zamisli, ki je bila na koncu tudi uresničena.

Vse zablode projekta obnove mestnih trgov in ulic lahko zvedemo na ugotovitev, da so bile prioritete tega projekta postavljene povsem napačno. Trgi in ulice po svoji zasnovi namreč niso muzejska, sprehajalna ali gostinsko-prireditvena površina, temveč so namenjeni odvijanju prometa vozil, kolesarjev in pešcev, zato bi razumen projekt obnove moral zagotoviti predvsem neoviran in varen dostop do stanovanjskih in poslovnih prostorov v mestu, uporabo trpežnih materialov, odpornih na prometne obremenitve, in posledično nizke stroške vzdrževanja. Namesto tega je bila na natečaju izbrana zasnova, katere bistvene rešitve so stremele k onemogočanju prometa. Najbolj nazorno potrditev te usmeritve najdemo v gornjem citatu natečajnega elaborata, po katerem naj bi bila odstranitev Podrtine pred več kot 50 leti urbanistična »napaka«, ki jo je treba popraviti z zasaditvijo drevja. Trditev je absurdna, saj je bila rušitev Podrtine nujno potrebna za gradnjo mosta čez Kokro, ki je odločilno pripomogel k izboljšanju dostopnosti mestnega jedra. Pred pol stoletja so se urbanisti očitno dobro zavedali, da morajo mesto vpeti v prometne tokove, če želijo zagotoviti njegovo preživetje in nadaljnji razvoj, medtem ko danes raje sadijo drevje sredi ceste in »na simbolni ravni« obnavljajo v preteklosti porušeno zidovje. Natanko tako je večina krajanov tudi razumela sporočilo drevesa: promet in z njim stanovalci, podjetniki in njihove stranke so v mestu nezaželeni, saj mesto odslej pripada drugim – naključnim turistom, organizatorjem prireditev in sporadičnim sprehajalcem, ki bi radi posedali po vseprisotnih klopeh in v miru uživali ob pogledu na pročelja izpraznjenih hiš in poslovnih prostorov.

Pred pol stoletja so se urbanisti očitno dobro zavedali, da morajo mesto vpeti v prometne tokove, če želijo zagotoviti njegovo preživetje in nadaljnji razvoj, medtem ko danes raje sadijo drevje sredi ceste in »na simbolni ravni« obnavljajo v preteklosti porušeno zidovje.

V tem mandatu je KS Center skupaj s posamezniki znotraj občinske uprave uspelo preprečiti uresničitev najbolj črnega scenarija, ki je grozil na začetku izvajanja projekta obnove mestnih trgov in ulic. Z izjemo Vodopivčeve ulice in Trubarjevega trga

večjih zamud v poteku del ni bilo; mesto je bilo kljub odprtim gradbiščem dostopno in večidel normalno prehodno; most je bil obvarovan pred nanosom betona; ohranjeni sta bili približno dve tretjini označenih parkirnih mest, kar je sicer bistveno več od prvotnega projekta, vendar manj od tistega, kar bi bilo glede na razpoložljiv prostor mogoče doseči. Toda vse to še zdaleč ne pomeni, da so bili dokončno preprečeni poskusi enostranskih oblastnih posegov v mestno jedro. Zdaj se namreč isti cilj – zaporo prometa in ukinjanje parkirnih mest – poskuša doseči pod pretvezo zagotavljanja požarne varnosti v mestnem jedru, ki naj bi jo najbolj ogrožali prav parkirani avtomobili in po presoji mestnega redarstva preveč odprta prometna ureditev.

Sporočilo drevesa je, da so promet in z njim stanovalci, podjetniki in njihove stranke v mestu nezaželeni, saj mesto odslej pripada tistim, ki bi radi posedali po vseprisotnih klopeh in v miru uživali ob pogledu na pročelja izpraznjenih hiš in poslovnih prostorov.

Z nenehnim problematiziranjem vprašanja prometne ureditve se ustvarja stanje trajne negotovosti glede bodočih pogojev življenja in poslovanja v mestnem jedru. V takšnih razmerah ni pričakovati, da bo mogoče v mesto pripeljati nove podjetnike in napolniti prazne poslovne prostore, ki bolj ali manj samevajo že od zadnje poostritve prometnega režima v letu 2008. Zdi se, da se bodo poskusi neodgovornega oblastnega poseganja v delovanje KS Center nadaljevali toliko časa, dokler v Kranju ne bomo zagotovili primerne zastopanosti krajevnih skupnosti v mestnem svetu, okrepili njihovih pristojnosti in sprejem najpomembnejših občinskih odločitev vezali na soglasje prizadete KS. Kako doseči ta cilj, bi moralo biti ključno vprašanje v volilnem letu 2014.

dr. Aleksander Pavšlar
predsednik Sveta KS Center

Vladimir Brlek: »Ko ni kulture, lahko zapremo štacuno.«

Vodja izpostave Javnega sklada za kulturne dejavnosti (JSKD) v Kranju, kulturnik, pozavnist in navdušen motorist, ki že več kot deset let službeno deluje v Kranju. Čeprav po rodu ni Kranjčan in tudi ne Goren'c, mu je mesto priraslo k srcu. Obiskovalcem rad razkaže svojo pisarno na vogalu drugega nadstropja stavbe nekdanje Elite na spodnjem delu Glavnega trga. Pravi, da se z okna te pisarne vidi vse, kar se dogaja na trgu; že po koraku mimoidočih lahko oceni, ali so namenjeni na Pungert. Prav tam zdaj JSKD rešuje občinski projekt »3 stolpi«: stolp na Pungertu mora pravočasno napolniti z vsebino in doseči cilje, ki jih je občina obljubila EU, sicer bo treba vračati evropska sredstva za obnovo.

Tekst in fotografija: Aleksander Pavšlar

Vladimir, prihajate s Primorske. Kaj vas je privedlo v Kranj?

Doma sem iz Ilirske Bistrice, nekje na meji med Primorsko in Notranjsko. Študijska pot me je najprej zanesla v Ljubljano na Glasbeno akademijo, kjer sem diplomiral. Kasneje sem vpisal še podiplomski študij pozavne v Zagrebu, vendar zaradi osamosvojitvene vojne študija nisem mogel zaključiti. Še kot študent sem bil na Reki prvi pozavnist v operi, kasneje sem poučeval v osnovnih in glasbenih šolah, vodil pevske zbore, orkestre, sodeloval na raznih tekmovanjih... Službeno sem prišel v Kranj leta 2000, ko se je v našem skladu pojavila potreba po vodji izpostave. Ker sem tukaj že imel pevski zbor in poznal ljudi, so mi rekli, da je najbolje, če delam v Kranju. Najprej smo imeli prostore spodaj, na Sejmišču, potem pa so nas pred šestimi ali sedmimi leti preselili v to stavbo na Glavnem trgu, kar se mi zdi tudi prav - če je kultura, naj bo v centru! Tu smo uspešno vodili razne delavnice, od folklornih, plesnih... Naše skupine in zbori so več ali manj pobirali zlata odličja na slovenskem in tudi mednarodnem področju, naj omenim samo komorni zbor De Profundis in APZ France Prešeren.

Kako poteka sodelovanje sklada z zbori?

Mi moramo skrbeti, da ti zbori ne ugasnejo. Organiziramo njihova srečanja, kar pomeni, da je potrebno najeti dvorane, inspiciente, spikerje – gre za precejšnje stroške. Jezen sem, ker sem v Kranju poskušal dobiti prostore za nastope, vendar po kakšni zmerni ceni ni šlo, zato smo imeli koncerte tudi po raznih drugih občinah in gimnazijah. Dobro sodelujemo s Prešernovim gledališčem Kranj: na razpolago jim dajemo svoje prostore za govorne vaje, mi pa se poslužujemo njihovih prostorov za razne predstave, ampak to je premalo. Problem Kranja je, da ne zna povezati in izkoristiti kulturnega potenciala vseh lokacij v mestnem jedru in bližnji okolici.

Zdaj ste dobili v upravljanje eno od lokacij s kulturnim potencialom: stolp na Pungertu. Kolikor vem, ste v to zgodbo padli naknadno.

Zelo naknadno. Jaz sem to prevzel, ko se je ta barka že nežno potapljala. Občina nas je pozvala, ali bi lahko prevzeli upravljanje stolpa, da bi ga prek evropskih sredstev oživili z vsebinami za otroke. Marca letos smo podpisali pogodbo med občino, vrtci in JSKD in projekt pognali na slepo. Začeti smo morali iz nič. Stolp je bil sicer zelo lepo obnovljen, vendar so bili problemi z Zavodom za varstvo kulturne dediščine. Streha ni imela snegolovov, sneg je padal dol in bal sem se, da ne bi bil kdo poškodovan. Imeli smo cele harakirije, preden smo to lahko rešili. Prosimo, da bi se uredila okolica stolpa, saj pesek, ki ga obiskovalci prinesejo s čevlji v stolp, uničuje hrastove stopnice,

stare 400 let. Sicer pa je stolp postal velik bum in to ne samo na kranjskem območju. Po zakonu bi moral stolp imeti 4625 obiskovalcev na leto, mi pa smo zgolj od marca do zdajle imeli v stolpu skoraj devet tisoč ljudi. To je ogromna številka! V letošnjem letu smo imeli preko 200 delavnic za otroke, in sicer za risanje, za izdelovanje raznih stvari, trenutno npr. izdelujejo jaslice, nadalje glasbene delavnice, risanke, literarne večere.

Ali so te delavnice povsem odprte za javnost in kje lahko starši dobijo informacije o programu?

Starši lahko otroka pripeljejo v delavnico; ne stane ničesar, pričakujemo pa, da so starši prisotni v delavnici, če gre za majhne otroke. Program je objavljen v Kamu, tudi na spletni strani, sicer pa se starši lahko neposredno obrnejo na JSKD.

Kako ste zadovoljni s prostori na Glavnem trgu, v katerih JSKD deluje?

Navzven je objekt videti obupno - kot nek zapuščen mavzolej; sicer pa so prostori fenomenalni. Problem je, ker niso v lasti občine in mora občina plačevati najemnino firmi, ki je lastnica prostora. No, zdaj še oni odhajajo ven.

Je rešitev, da občina odkupi celotno stavbo?

To bi bilo idealno, ker bi z eno potezo rešili tudi prostorsko vprašanje gledališča.

Kaj pa lokacija bivše gradbene šole?

To so moje sanje, odkar se je ta stavba izpraznila. Ne vem, čigava je - občinska ali državna -, ampak za naše potrebe bi bila idealna. Če ne bo zaživela v par letih, bo itak propadla. Mi ne rabimo pisarn, mi potrebujemo prostore za delavnice, in sicer takšne prostore, kjer se bodo stroški zmanjšali. Jaz se bojim, da če bomo morali ven iz te hiše, bomo morali najemati dražje prostore za delavnice drugod. Zdaj imamo vse urejeno na enem mestu.

Kultura je nedvomno pomemben segment mestnega jedra, ampak v mestnem jedru imamo še poslovne subjekte, ki ugašajo, in stanovalce, ki odhajajo. Kako vidite ta problem?

Bil sem večkrat v Salzburgu in sem si ogledal, kako oni rešujejo problematiko mestnega jedra. Fantazija! Vsi lokali so imeli enotne logotipe, enotno podobo, enotno postavitev cehovskih znamenj, gostilničarji in vsi tisti, ki se ukvarjajo s takšno ali drugačno obrtjo, so se medsebojno dogovorili – recimo, vse gostilne so imele isto ceno piva. S takimi majhnimi ukrepi bi se lahko marsikaj naredilo. Povezati je treba ljudi, obrt, vse, ki so zbežali ven, spraviti nazaj v mesto, npr. urarja, popravljavca starih instrumentov, take male obrti. Jaz razmišljam v to smer.

S čim lahko občina prepriča te deficitarne dejavnosti, da se vrnejo v mestno jedro?

Da jim dajo za 99 let zastonj lokal. To je edina stvar, ki bo zaživela. Spodaj imate lokal, ki se oddaja za en evro. Me prav zanima, kdo ga bo vzel v najem.

Saj. Če je lokacija razvrednotena, je težko dobiti kakovostno ponudbo. Poslovni prostori za simbolično najemnino so lahko tudi dvorezen meč.

Se strinjam. Sprašujem se, koliko zapuščenih stavb je tukaj v mestu in ali so te stavbe v zasebnem ali občinskem lastništvu.

Mestna občina se je že pred mnogimi leti znebila večine poslovnih prostorov v mestu; danes je lastnica zgolj Kranjske hiše in nekdanjega hotela Evropa, tako da s svojimi nepremičninami ne more več vplivati na položaj. Bi bilo po vašem mnenju mogoče kaj narediti z oglaševanjem mestnega jedra kot celostnega produkta?

Obvezno. Že to, da bi na vpadnicah v Kranj dali napise v tujih jezikih, kje je mestno jedro. Glejte, ko so prišli Korejci, so me spraševali stvari. Dam primer: grem na Pungert in vidim na cesti na tlakovcih nek medeninast kvadrat, pa me vprašajo, kaj je to. Hvala bogu sem vedel, da je tu nekoč stala neka utica. Ampak ljudje mislijo, da je to moderna umetnost! Žalostno. Pridem na Pungert: prvi pogled se ustavi na totalnem ekspresionizmu poslopja Glasbene šole. To je umetnost Picassovega vajenca - vse razpada. Če take malenkosti ne bodo urejene, če se lokali ne bodo med sabo povezali in nekaj nudili... Zakaj ne dajo spet nazaj te male trgovinice? Vem, da je hudo, ampak določene manjše obrtne dejavnosti bi se splačale.

So bile potemtakem prioritete pri reševanju mestnega jedra postavljene napačno?

So bile. Prioriteta je bila odgnati ljudi. To je moj občutek. Jaz tukaj uradno nimam domovinske pravice, se pa čutim dolžnega reči, da sem s svojim znanjem in fizičnim prispevkom poskušal ta Kranj spraviti v neko kulturno sfero. Morate vedeti: že Cezar je rekel, tam, kjer cepne kultura, se država neha. Verjemite, ko ni kulture, lahko zapremo štacuno.

Manjka 200 parkirnih mest

Zaradi zadovoljevanja parcialnih interesov je v tem mandatu izginilo okoli 25 parkirnih mest znotraj mestnega jedra. Dopustiti njihovo nadaljnje ukinjanje bi bilo skrajno neodgovorno, saj je strokovna analiza ureditve mirujočega prometa pokazala, da predvsem za prebivalce in zaposlene v mestnem jedru že v tem trenutku primanjkuje približno 210 parkirnih mest.

Splošno znano je, da v mestnem jedru in na njegovem obrobju kronično primanjkuje parkirnih mest; ob vsakem povečanem obisku mesta, v času prireditev in ob sobotnih dopoldnevih, postane parkiranje misija nemogoče. To opažanje je prek analize števila stanovalcev, zaposlenih in razpoložljivih parkirnih mest strokovno potrdila tudi študija ureditve mirujočega prometa, ki jo je pri podjetju Planing naročila MO Kranj. Po ugotovitvah omenjene študije zgolj za prebivalce in zaposlene v tem trenutku primanjkuje približno 210 parkirnih mest.

Žal oblast v Kranju pogosto sprejema odločitve, ki so brez opore v resničnosti. Predvsem na področju urejanja mirujočega prometa v mestnem jedru se zdi, kot da namesto primanjkljaja beležimo presežke in si lahko privoščimo ukinitev nekaj deset parkirnih mest zgolj zaradi lepšega razgleda na tlakovce. Na primer: KS Center je za ploščad pri Prešernovem gledališču pripravila kompromisno rešitev, po kateri bi lahko na sprejemljiv način ohranili približno 15 parkirnih mest, vendar je na koncu prevladala pobuda ozke interesne skupine, naj bo ploščad namenjena izvajanju prireditev. Danes vidimo, da ploščad še vedno služi parkiranju avtomobilov, vendar le nekaterih (vedno istih), ki so tam parkirani nedovoljeno, medtem ko je bilo prireditev v letošnjem letu le za vzorec.

Lokacija	Število označenih parkirnih mest pred obnovo	Število označenih parkirnih mest po obnovi	Razlika
Trubarjev trg	24	15	**-9**
ploščad pri Prešernovem gledališču	24	0	**-24**
Tavčarjeva ulica za cerkvijo in gledališčem	19	25	6
Podrtina (pred mostom)	13	15	2
Tomšičeva (Gasilski trg)	17	17	0
SKUPAJ	97	72	**-25**

6.12.2013. To ni motorno, ampak oljčno olje, ki se je dan pred tem razlilo s prodajne stojnice, postavljene za prireditev Miklavžev sprevod. Razhojenega olja do zaključka redakcije ni počistil nihče, kar je najbrž posledica dejstva, da tisti, ki se na sejah mestnega sveta zgražajo nad parkiranimi avtomobili in oljnimi madeži, v mestno jedro ne zahajajo prav pogosto. (Tekst in foto: A.P.)

Enako neresen razplet se je pripravljal za parkirna mesta pred mostom, kjer je druga interesna skupina pritiskala na vodstvo občine, da območje Podrtine poimenuje Trg Janeza Puharja in z ukinitvijo parkirnih mest naredi prostor za spomenik. Potrebnih je bilo več sestankov, na katerih smo opozarjali na posledice takšne odločitve in zahtevali izpolnitev danih obljub, preden so bila parkirna mesta vnovič zarisana.

Če je občina za gradnjo parkirišč v drugih krajevnih skupnostih v proračunu za leto 2014 našla kar 190 tisoč evrov, bi bilo nepošteno, če bi v KS Center parkirna mesta ukinjala.

Poučen je razvoj dogodkov na Trubarjevem trgu, kjer je projektant z nasilnim umeščanjem okrasnega drevja in druge urbane opreme vnaprej onemogočil optimalno začrtanje parkirnih mest v obliki smreke. S tem je bilo že v izhodišču izgubljenih kar nekaj parkirišč, zdaj pa naj bi bilo treba parkirna mesta ukinjati zaradi domnevno oteženega dostopa gasilskih vozil do stavbe Glasbene šole. Prav tako naj bi bila nenadoma ogrožena požarna varnost kompleksa gradu Khislstein zaradi parkirnih mest na Tomšičevi ulici; nevarno naj bi bilo tudi nočno parkiranje na stranskih ulicah…

Skrb za požarno varnost je gotovo potrebna, toda zakaj se s tem ukvarjamo šele zdaj, namesto v času priprave spornih projektov obnove ulic in gradu Khislstein? Kdo je odgovoren za umestitev letnega gledališča s kapaciteto več sto ljudi na lokacijo, ki je težko dostopna za velika gasilska vozila; kdo je odobril sajenje japonskih češenj sredi Trubarjevega trga in s tem zaprl možne intervencijske poti? Odgovornost je seveda na strani občine, ki bo morala te probleme rešiti, vendar ne z ukinjanjem parkirnih mest, temveč z odstranjevanjem vseh umetno ustvarjenih ovir, kot so drevesa, klopi, pitniki in korita za rože na javnih površinah.

V KS Center od občine pričakujemo zgolj in samo enako obravnavo, kakršne so deležni občani v drugih predelih Kranja: če je občina za gradnjo parkirišč v drugih krajevnih skupnostih v proračunu za leto 2014 našla kar 190 tisoč evrov, bi bilo nepošteno, če bi v KS Center parkirna mesta ukinjala.

Tania Mendillo
svétnica KS Center

7.9.2013. Na mostu čez Kokro stojita dva natovorjena vlačilca s skupno težo prek 40 ton. Če bi bil most v sklopu obnove ulic in trgov zalit z armiranim betonom, kot je bilo prvotno predvideno, bi se pod obremenitvijo obeh vozil verjetno zrušil. Zanimivo, da varuhov požarne varnosti nikoli ni skrbelo, kako bi v primeru okrnjene nosilnosti mosta težka gasilska vozila sploh prišla do mestnega jedra. (Tekst in foto: A.P.)

Kranj bo dobil svojega menedžerja

MO Kranj bo s 1. januarjem prihodnjega leta uvedla delovno mesto mestnega menedžerja, katerega glavna skrb bo oživljanje poslovnih dejavnosti v mestnem jedru. To funkcijo bo opravljala Petra Polak, višja svetovalka na MO Kranj.

MO Kranj je podprla predlog KS Center in trgovcev mestnega jedra, da znotraj občinske uprave vzpostavi funkcijo mestnega menedžerja. Ali bo funkcija uresničila pričakovanja, bo pokazal čas, toda vseeno ne gre spregledati priložnosti za odločilen premik v obravnavi mestnega jedra. V preteklosti je namreč občina reševala problematiko ugašanja starega Kranja s povsem napačnimi predstavami o vzrokih tega procesa. Ogromno javnega denarja je bilo potrošenega za investicije v tlake in stene posameznih objektov ter v organiziranje različnih prireditev, kot da bi bilo s tem mogoče preprečiti odliv poslovnih dejavnosti in stanovalcev; nič od navedenega ni izboljšalo položaja, temveč ga je celo poslabševalo. Upamo lahko, da je zdaj dozorelo spoznanje, da so mesto najprej in predvsem ljudje, ki v njem živijo in delajo.

Mestni menedžer bo kot svojo glavno delovno obveznost prevzel trajno skrb za oživitev poslovnih dejavnosti, kar med drugim obsega program neposrednih vzpodbud za podjetnike, ki še vztrajajo v mestu, načrt polnjenja praznih poslovnih prostorov s primerno trgovsko ponudbo in promocijo mestnega jedra kot blagovne znamke. Posebno pozornost bo moral nameniti tudi prometni ureditvi in zagotavljanju prijaznega bivalnega okolja, kar bo v mesto pritegnilo stanovalce. Funkcija mestnega menedžerja je nenazadnje pomembna tudi zaradi tega, ker lahko ob nevmešavanju politike zagotovi kontinuirano skrb za mestno jedro preko enega mandata. Za uspeh delovanja mestnega menedžerja bo poleg osebne angažiranosti nosilca funkcije in razpolaganja z ustreznimi proračunskimi sredstvi, kar je odgovornost političnega vodstva občine, pomembno tudi to, da krajani in podjetniki v mestnem jedru prepoznajo skupne interese in po svojih močeh prispevajo k doseganju skupnega cilja.

Aleksander Pavšlar

Odklenkalo dimnikarskemu monopolu

Državni zbor je z nedavno spremembo Zakona o varstvu okolja napovedal korenite spremembe dimnikarske zakonodaje, ki bodo šle v smeri liberalizacije poklica.

Za sklicevanjem na svetle cilje, kot so požarna varnost, čisto okolje, energijska učinkovitost itd. se včasih skriva še vse kaj drugega, nemalokrat najbolj brezobzirno osebno okoriščanje. Kot so izkusili prenekateri krajani, ni z dimnikarsko službo nič drugače, saj ima izvajalec državno zagotovljen lokalni monopol, ki izključuje kakršnokoli konkurenco, zakonodaja pa mu daje moč, da potrošnikom vsiljuje tudi povsem nepotrebne storitve. Celo od lastnikov stavb, ki se ogrevajo z električno energijo, zahteva vstop v stanovanje, hišno preiskavo in pregled dimnika, na katerega ni priključena nobena kurilna naprava. Sledi seveda izstavitev računa za opravljeno »storitev«, po možnosti z neupravičeno obračunanimi potnimi stroški. Kdor se takšnemu odiranju upre, je kaznovan z računom za strošek zavrnjenega izvajanja storitev in sodno izvršbo. Na pobudo Vseslovenske civilne iniciative Dimnik, ki jo vodi Kranjčan Tone Kristan, je profesor ustavnega prava in bivši ustavni sodnik dr. Ciril Ribičič izdelal analizo dimnikarske zakonodaje, v kateri je ugotovil vrsto kršitev človekovih pravic in temeljnih svoboščin, med drugim tudi kršitev pravice do nedotakljivosti stanovanja (celotno besedilo je dostopno na http://www.kranj-center.si/public/uploaded/files/us_podlage.pdf). Ker je trenutna ureditev v porog tržnemu gospodarstvu in pravni državi, je Državni zbor končno spremenil Zakon o varstvu okolja in napovedal, da bo do 1.1.2016 pripravil novo ureditev dimnikarske službe, ki bo spoštovala pravico potrošnika do svobodne izbire izvajalca.

Prešernov gaj nekoč in danes

Nedavno sta bili pred vhoda v Prešernov gaj nameščeni tabli, ki sta prepovedovali vstop psom. Prepoved je med nekaterimi obiskovalci Prešernovega gaja povzročila mnogo slabe volje, saj se niso zavedali, da je bilo območje Prešernovega gaja v preteklosti kranjsko pokopališče in da je tovrstna prepoved za pokopališča povsem običajna.

Konec osemnajstega stoletja v Kranju ni bilo nikjer več prostora za pokopavanje, saj je bilo pokopališče ob Roženvenski cerkvi že zapolnjeno kot tudi pokopališče ob sedanji Tomšičevi ulici. Treba je bilo poiskati lokacijo za novo pokopališče. Tako so Kranjčani leta 1789 (začetek francoske revolucije) dobili novo pokopališče, ki je bilo urejeno zunaj mesta v Kokrškem predmestju na takrat imenovanem Malem polju. Mesto je tedaj segalo le do konca današnjega Maistrovega trga. Leta 1825 je bila dograjena pokopališka kapela Sv. križa, v njej je bil po smrti 1883 pokopan tudi kranjski škof Vidmar, številni kranjski duhovniki in mnogi ugledni Kranjčani kot Leopold Layer, Matija Bradaška in številni drugi.

Prvotno je pokopališče segalo le do kapele; danes tam stoji lopa. Sredi 19. stoletja so ga razširili do današnje velikosti »Gaja«. Pokopališče so zavarovali s kamnito ograjo z zaščitnimi kapami iz tufa, uredili dohod po današnji Partizanski cesti in ga zaprli z močnimi kovanimi vrati.

Z nastankom velike industrije v Kranju konec dvajsetih let dvajsetega stoletja se je število prebivalcev Kranja povečalo za več kot 162%. Prav zaradi tega porasta prebivalstva se je mestni svet zavedal, da je pokopališče Sv. križa v Kokrškem predmestju premajhno. Širjenje proti severu je bilo nemogoče, ker je bil prostor že rezerviran za novo šolo, proti jugu pa je bilo zemljišče že pozidano. Sprejet je bil sklep, da se odkupi zemljišče na hujanskem polju. V zvezi s preselitvijo pokopališča je bil zgrajen tudi enoločni leseni most preko Kokre. Prvi pokop na novem pokopališču je bil opravljen 1. aprila 1939. Po nemški zasedbi leta 1941 so novo pokopališče uporabljale tudi nemške okupacijske oblasti. Tam so pokopavali padle nemške vojake z zgornjega dela Gorenjske. Do konca vojne 1945 so tam pokopali 1300 padlih v boju s partizani.

Mestni ljudski odbor je nekdanje pokopališče preimenoval v »Prešernov gaj« in razglasil, da je last ljudstva. Po tem posegu se je v občinskem proračunu še dobilo nekaj sredstev za vzdrževanje in nadzor, a so po nekaj letih usahnila in »Gaj« je začel propadati.

Staro pokopališče naj bi po predlogu občine in po načrtih arhitekta Jožeta Plečnika uredili v Prešernov spominski park s posebnim poudarkom na nagrobniku Dr. Franceta Prešerna in Simona Jenka. Kapelo Sv. križa naj bi s primernimi adaptacijami spremenili v majhen muzej, ki ga Kranj do takrat še ni imel. Vse te načrte je prekrižala vojna. Med vojno je kapela na pokopališču služila kot mrtvašnica za padle pripadnike nemških oboroženih sil.

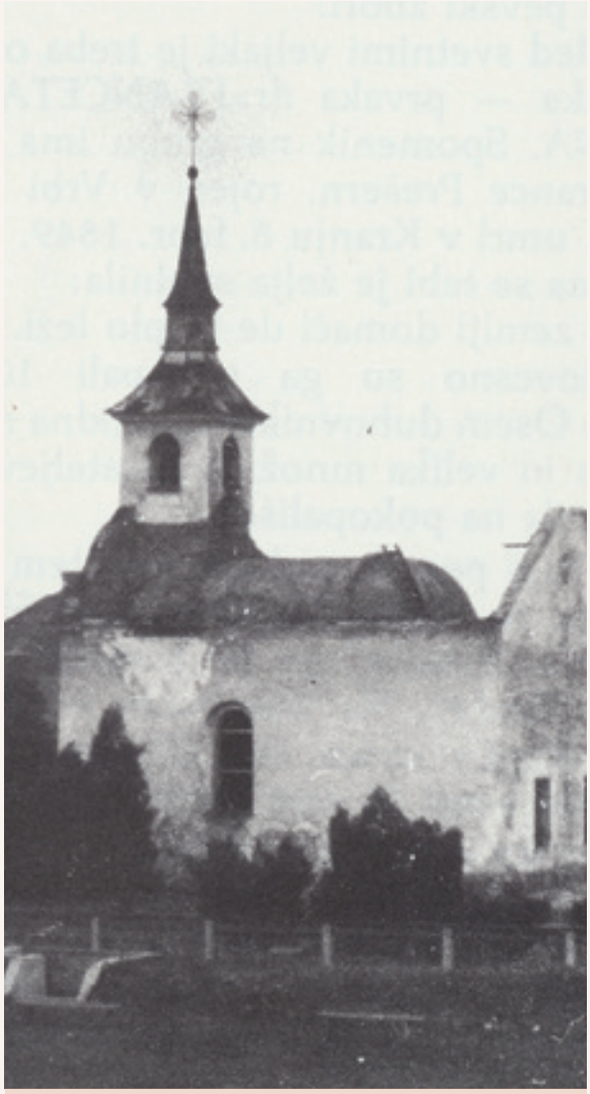

Kapela Sv. križa na starem kranjskem pokopališču, današnjem »Prešernovem gaju«, tik pred rušenjem l. 1951. Danes tam stoji lopa. (Foto: Alojz Žibert)

Po končani drugi svetovni vojni je bila Kranjčanom dana možnost prenesti posmrtne ostanke prednikov na novo pokopališče. Pretežna večina kranjskih družin, ki je imela še žive potomce, se je odločila za prenos posmrtnih ostankov in spomenikov na novo pokopališče.

Leta 1951 so izvedli v Kranju vojaške manevre. Ob tej vaji so minirali in zravnali z zemljo tudi Kapelo Sv. križa. Po tem dogodku se je pričelo intenzivno urejanje starega pokopališča. Po načrtih ing. Iva Šorlija je bila zgrajena današnja lopa, urejen je bil vodnjak z vodometom in na novo urejeno območje ob Prešernovem in Jenkovem spomeniku. Odstranili so ciprese in posadili breze ter grmovnice. Na staro pokopališče je bil zgrajen še drugi vhod z današnje Gregorčičeve ulice. Poleg obeležij Dr. Franceta Prešerna in Simona Jenka je ostala še Majdičeva kapela z Zajčevim reliefom »Vstajenje« in spomenik bazoviškim žrtvam. To je bil prvi spomenik proti fašizmu na svetu, ki so ga postavili primorski emigranti leta 1931. Po zaključku del je Mestni ljudski odbor preimenoval nekdanje pokopališče v »Prešernov gaj« in razglasil, da je last ljudstva. Po tem posegu se je v občinskem proračunu še dobilo nekaj sredstev za vzdrževanje in nadzor, a so po nekaj letih usahnila. Vzdrževanje je bilo minimalno in »Gaj« je kljub opozorilom zainteresiranih kulturnikov propadal; v njem je bilo vedno več vandalizma.

Ponovno se je nekaj pozornosti temu prostoru posvetilo ob Prešernovih jubilejih (1999 in 2000) – obletnici rojstva in smrti. Na kamnito ograjo je bila nameščena kovana ograja, obnovljena je bila hortikulturna ureditev in osvetlitev najpomembnejših spomenikov. Nekaj časa se je »Gaj« celo zaklepalo, a prenizka ograja je omogočala vstop in vandalizem se je nadaljeval.

Kljub prizadevanjem posameznih ustanov še vedno ni zimske zaščite za Jenkov in Prešernov nagrobnik, zaščita za spomenik bazoviškim žrtvam je nekdaj bila, pa je v zadnjem času nekam poniknila.

Franc Benedik

Prešernov gaj danes. (Foto: Petra Vencelj)

Slovenska krpanka

»V Kranju smo včasih imeli tovarne. V zadnjih dvajsetih letih jih je večina propadla. Zemljišča in stroje so razprodali, delavce pa poslali domov. Takšna je bila tudi usoda tovarne Tekstilindus, tovarne, ki je slovenski in tuji trg oskrbovala s pisanimi bombažnimi tkaninami. Tistimi tkaninami, iz katerih so naše babice nosile firtahe, tkaninami, iz katerih so nam mame sešile prvo oblekico.

V mojih in naših omarah nekatere ženske še hranimo pisane koščke slovenske tekstilne preteklosti. Vabim vas, da iz njih skupaj sestavimo slovensko krpanko, v celoti izdelano iz bombažnih vzorčkov propadlega kranjskega Tekstilindusa. Izdelek naj bi bil poklon propadli slovenski tekstilni industriji in priznanje oblikovalkam, ki so desetletja ustvarjale vzorce, ki tkejo naše spomine.

Naše delo naj bi v težkih časih, v katerih živimo, nosilo simbolno sporočilo, da je potrebno ovrednotiti in spoštovati tisto, kar še imamo in skupaj ustvariti vrednote in vrednosti, na katerih bo stal nov, lepši čas. Krpanko bomo v hrambo predale Slovenskemu etnografskemu muzeju.«

Takšno povabilo k sodelovanju pri skupinski izdelavi krpanke sem prvič objavila januarja letos. Nanj se je odzvalo 67 žensk iz 16 različnih krajev Slovenije, največ seveda iz Kranja in okolice. Tako številen odziv vsekakor kaže, da se mnogi od nas še spominjamo bližnje industrijske preteklosti našega mesta. Med vsemi panogami je bila tekstilna že od časa prve svetovne vojne dalje najbolj zastopana. Predstavljala je vir dohodka za številne kranjske družine. Po osamosvojitvi je bila prav tekstilna industrija tista, ki je v mestu v celoti zamrla.

Kako nesmiselni so bili stečaji kranjskih tekstilnih tovarn je v članku Tečajnice in stečaj, ki je nastal kot odziv na naše delo, lepo zapisala novinarka Marjana Hanc:

»V mestu ob sotočju Kokre in Save so očitno še ljudje, ki vedo, da vsa propadla tekstilna industrija, pa naj gre za Ibi, Gorenjska oblačila ali naslednico Tekstilindusa, Aquasavo, še zdaleč ni bila slaba, gledano z današnjimi očmi, je bilo celo nepotrebno, da je šla k vragu. Zgodba Tekstilindusa, v katerem je bilo v najboljših časih zaposlenih 2500 delavcev, in je imel, kot se je izkazalo, več premoženja kakor dolgov, pa še zdaj ni končana, saj stečajni postopek, v katerem je leta 1991 izgubilo delo 1600 zaposlenih, še ni končan: njegova posebnost je v tem, da so bili upniki plačani z devetimi milijoni evrov že po treh delitvah leta 1996, nato še z osmimi milijoni evri. Torej so bili poplačani skoraj 200-odstotno. Po sklepu višjega sodišča pa se je moral stečajni postopek, ki je do zdaj stal milijon evrov, nadaljevati. Kakor koli, letos torej teče že 22 leto stečajnega postopka, ki je po dosegljivih podatkih tudi najdaljši v Sloveniji.«

Prav to nesmiselno propadanje tako kranjske tekstilne kot tudi širše slovenske industrije je prvi razlog za objavljeno povabilo. Drugi pa je dosti bolj osebne narave. Poleg dolgoletnega vodenja Etno galerije Desetnice je izdelava krpank nedvomno moja prva ljubezen. Krpanka (angl. patchwork, quilt) je šiviljski izdelek, ki nastane z združevanjem koščkov bombažnih tkanin v novo oblikovno celoto. Svojo prvo krpanko sem izdelala v sedemdesetih letih, blago zanjo pa kupila v kranjskem Tekstilindusu. Od takrat dalje pa vse do zaprtja tovarne sem pisane bombažne potiske neprestano kupovala. Ker jih vseh nisem porabila, še vedno hranim preko tisoč različnih potiskov propadle kranjske tovarne. V zadnjem času vodim številne tečaje izdelave krpank, zato se je poraba bombažnih tkanin povečala,

Foto: Margareta Vovk Čalič

vzorčki pa kopnijo. Moja želja je bila, da jih na nek način ohranim. Tako je nastalo povabilo k skupinski izdelavi krpanke.

Udeleženke smo se prvič srečale 8. februarja letos na slovenski kulturni praznik. Za izdelavo krpanke sem izbrala star tradicionalni vzorec, imenovan Babičin cvetni vrt (ang. Grandma flower garden). Že zaradi prelepega in projektu primernega imena ne bi mogla izbrati drugega. Tehnika izdelave se imenuje english paper piecing – ročno šivanje na papirno podlago. Vsaka sodelujoča je prejela polo papirja s sedmimi narisanimi šesterokotniki in sedem različnih vzorčastih krpic, iz katerih je po dani šabloni izrezala šesterokotnike. Iz njih so sešite naše rožice. Te smo nato prav tako ročno sešile v krpanko. Njen zgornji dekorativni del je bil izdelan v juniju. Jeseni smo pričele z ročnim prešivanjem. Ker se je prvotno število sodelujočih precej zmanjšalo, gre delo bolj počasi od rok. Pa vendar pričakujem, da bo izdelek v prvih mesecih naslednjega leta dokončan.

Slovensko krpanko sestavlja 77 cvetov, položenih na osnovo iz svetle tkanine drobnega cvetličnega vzorca, za kar je bilo potrebno izdelati in sešiti 1154 šesterokotnikov. Glede na velikost zgornjega dela lahko predvidevam, da bo približna končna velikost krpanke 210 x 230 cm. V krpanko smo vključile preko 500 različnih bombažnih vzorčkov propadle tovarne.

Pa še o imenu Slovenska krpanka. Izbrala sem ga zato, ker vse kaže, da Slovenke še dolgo ne bomo šivale iz blaga slovenske proizvodnje, kot smo včasih. Blago danes na police slovenskih trgovin prihaja iz Indije, Koreje, Amerike, Češke, domačega ni več. Njegova kvaliteta je dosti slabša, cena pa seveda dosti višja.

BESEDA UDELEŽENK

Mirjam Cirman: »V projektu Slovenska krpanka sodelujem, ker sem bila povabljena in mi je všeč, da ostane kakšen lep izdelek za spomin na čudovite vzorčke blaga, ki so ga vrsto let izdelovali v »žal« propadli tovarni Tekstilindus, Kranj. Prijetno se je družiti in šivati krpanko s tako prijetnimi ljudmi in ponosna sem, da lahko sodelujem.«

Saša Lasič: »Ko me nekdo vpraša, zakaj sem se pridružila projektu, se v hipu spomnim na mojo mamo, ki je od mladosti do pokoja preživela v Tekstilindusu. Tako smo bili tudi otroci povezani s to veliko tovarno blaga. Vsako leto smo šli na morje, vsako jesen je bila obilna ozimnica, drva, izleti, vse. Starši so nam, deklicam, nosili koščke blaga, da smo lahko šivale svojim punčkam oblekice. Mislim, da ima prav Tekstilindus zasluge, da sem danes ustvarjalna in da izdelujem izdelke iz blaga in vedno, ko dobim v roke košček bombažnega, drobnopisanega blaga, se z nostalgijo spomnim na Tekstilindus!!!«

Cilka Dežman: »Da sem se pridružila šivanju krpanke, sta bila predvsem dva razloga. Prvi je bil, da sem želela podpreti mentorico Margareto v njenem prizadevanju za dostojen spomin na propadlo industrijo, drugi pa pridobivanje izkušenj za novo tehniko. Čez sedem let pride vse prav, pravijo.«

Margareta Vovk Čalič

Foto: Margareta Vovk Čalič

Jazz Kamp Kranj 2013

Jazz Kamp Kranj 2013, ki se je odvijal od 16. do 25. avgusta, je v svoji 10. izvedbi ponudil vrsto zanimivih dogodkov, ne samo avdio, pač pa tudi vizualnih. Kot vsako leto Jazz Kamp pred uradnim začetkom odpira razstava »Foto Jazz Kamp Kranj«. Letošnja je bila retrospektivna, saj so fotografi Zoran Kozina, Gorazd Uršič in Jože Volf razstavili fotografije, ki so bile posnete v preteklih devetih letih. Letos se je razstava, poleg tradicionalne lokacije v prostorih Cafe galerije Pungert, prvič »razširila« tudi na novo lokacijo v »Otroški stolp Pungert«. Zahvala za omenjeno sodelovanje gre koordinatorju za Gorenjsko in vodji Območne izpostave Javnega sklada za kulturne dejavnosti g. prof. Vladimirju Brleku in njegovim sodelavcem, ki sooblikujejo program v stolpu.

Kot vsako leto smo tudi letos začeli v zgodnjepopoldanskem času z odprtjem delavnic, kjer smo se zbrali bodoči študentje delavnic, mentorji in organizatorji. Po protokolu, ki ima že svoj ustaljen »vozni red«, je najprej sledil pozdravni nagovor

Foto: Zoran Kozina

organizatorjev, razdelitev študentov po skupinah pri posameznih mentorjih in neformalno druženje do večernih ur, ko se je začel koncert Big banda Dom pod vodstvom priznanega slovenskega glasbenika Braca Doblekarja in s solističnimi vložki odlične mlade slovenske pevke Ane Soklič.

Naslednji dan, v soboto 17. avgusta, so se delavnice v dopoldanskem času začele »s polno paro« z individualnim poukom pri posameznih inštrumentih in popoldan s skupinskimi predmeti in ansambli. V večernih urah so nam na koncertu zaigrali mentorji glasbenih delavnic Jazz Kampa Kranj 2013.

Nedelja je bila rezervirana za Alenko Godec in spremljevalni ansambel. Tokrat se nam je Alenka predstavila v svoji »jazzovski izvedbi« in navdušila z izborom repertoarja, ki bi ga bil vesel vsak festival in seveda publika, ki jo posluša.

Ponedeljek je bil tradicionalno rezerviran za naše goste iz pobratene šole jazza HGM (Hrvaške glasbene mladine) iz hrvaškega Grožnjana. Ob nagovorih županov Mestne občine Kranj g. Mohorja Bogataja in novega grožnjanskega župana g. Claudia Stockovacza je večer izzvenel v glasbenem in splošnem prijateljskem vzdušju in se zaključil ob odličnih Arvajevih klobasah.

Torkov večer je bil kitarsko obarvan, saj se nam je predstavil odlični hrvaški kitarist, lahko bi rekli že skoraj ansambel v malem, Darko Jurković-Charlie. Z igranjem na dve kitari hkrati je navduševal občinstvo v stilu t.i. »tap« igranja ameriškega kitarista Stanleyja Jordana.

Sreda je bila prelomna v smislu, da se je Jazz Kamp prevesil v drugo polovico, hkrati pa smo se v sredo

»preselili« pod okrilje Gradu Khislstein oz. njegovega letnega gledališča, kar je bilo sploh prvič, da se je kakšen večerni koncert Jazz Kampa preselil na drugo lokacijo izven Pungerta. Koncert dueta klavirjev Davida Gazarova, nemškega pianista azerbajdžanskega rodu mednarodnega ugleda, in Emila Spanyija, madžarskega pianista, ki deluje v Franciji in drugod po svetu, ob spremljavi odličnih glasbenikov, francoskega bobnarja Christopha Brasa in hrvaškega bas kitarista Maria Mavrina, je navduševal občinstvo do poznih večernih ur in je nekako postal vrhunec letošnjega festivala. Pri organizaciji omenjenega dogodka nam je na pomoč priskočil tudi upravljavec letnega gledališča Zavod za turizem Kranj in koordinator g. Srečko Štagar.

Foto: Zoran Kozina

Četrtek 22. 8. se je nadaljeval v žanru big banda in glasbe priznanega kanadskega trobentarja Maynarda Fergusona. Nastopil je namreč švedski trobentar Lasse Lindgren s svojo trinajstčlansko zasedbo Big Constellation. Kot gost pa se je orkestru pridružil še angleški pevec Georgie Fame.

Kot se za petek spodobi je tudi letos koncert »Tribute to Tom Jones« s slovenskim Tomom Jonesom Otom Pestnerjem, ki je ob tej priložnosti in ob spremljavi orkestra Bid Bang iz Radovljice s tem nastopom priredil enega od koncertov ob 45-letnici svojega odrskega nastopanja, pritegnil veliko publike in tako upravičil izbiro programa za predzadnji koncertni večer.

Foto: Zoran Kozina

V soboto smo dopoldan najprej po vsem mestu organizirali festival v festivalu in sicer so se v okviru Jazz Kamp Kranj festa predstavili študentje glasbenih delavnic, večer pa se je zaključil s koncertom udeležencev Jazz Kampa Kranj 2013. Nedeljski koncert pa je na žalost odpihnila slaba vremenska napoved in s tem se je program zaključil.

Kot vedno velja vsa zahvala pokroviteljem, sponzorjem in vsem sodelujočim pri organizaciji Jazz Kampa. Hvala vsem, ki ste bili imenovani, in tudi tistim, ki niste bili omenjeni. Vsa zahvala velja tudi potrpežljivim krajanom Krajevne skupnosti Kranj-Center, ki ste nas prenašali, in upam, da bomo tudi v bodoče lepo sodelovali.

Gregor Grašič

Vabilo

V prostorih Zavoda za varstvo kulturne dediščine na Tomšičevi ulici - galerija dr. Ceneta Avguština - je naša kustosinja Petra Vencelj pripravila novoletno barvno razpoloženje na ogled do konca januarja 2014. Vabljeni v čarobni svet svetlobnih slik in paravanov.

Balinarski turnir

V soboto 19. septembra je potekal tradicionalni balinarski turnir na balinišču KS Center, na katerem je sodelovalo 12 štiričlanskih ekip. Prvo mesto je osvojila ekipa balinarskega društva Center 1.

Franc Benedik

Foto: Franc Benedik

Šahovski turnir

Šahovski klub Stari Mayr je v torek 10. septembra v prostorih svojega kluba na Glavnem trgu organiziral tekmovanje ob prazniku KS Center. Otvoritveni pozdrav in kratek nagovor je imel podpredsednik Sveta KS Center, Franc Benedik. Tekmovanja se je udeležilo 27 tekmovalcev. Zmagal je Dušan Zorko, drugouvrščeni je bil Matej Keršič, tretji pa Martin Aljančič.

Vid Gazvoda
ŠK Stari Mayr, vodja in sodnik tekmovanja

Foto: Franc Benedik

Tradicionalno srečanje krajanov

V sklopu praznovanja krajevnega praznika je KS Center 13. septembra organizirala srečanje krajanov, starih 80 let in več. Zbrane sta pozdravila podžupan MO Kranj Janez Frelih in predsednik sveta KS Center Aleksander Pavšlar. Kljub obljubam, da bo krajevnim skupnostim omogočen dostop do uradnih podatkov o prebivalcih na njihovem območju, smo pri oblikovanju seznama vabljenih še vedno odvisni izključno od osebnega poznavanja krajanov. Zato se tudi letos nismo mogli izogniti nekaterim neljubim napakam, za katere se opravičujemo.

Franc Benedik

Foto: Petra Vencelj

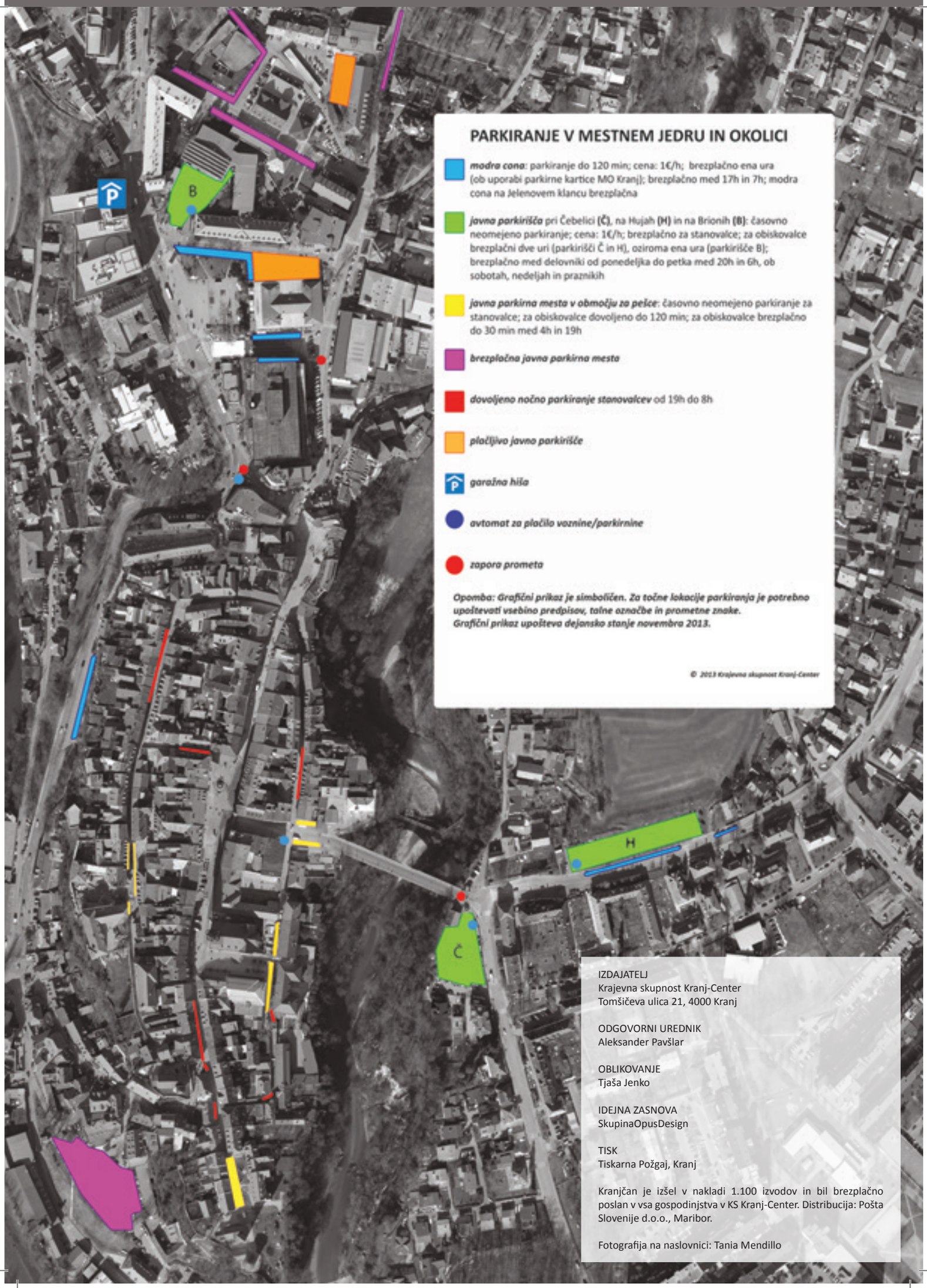

PARKIRANJE V MESTNEM JEDRU IN OKOLICI

modra cona: parkiranje do 120 min; cena: 1€/h; brezplačno ena ura (ob uporabi parkirne kartice MO Kranj); brezplačno med 17h in 7h; modra cona na Jelenovem klancu brezplačna

javna parkirišča pri Čebelici **(Č)**, na Hujah **(H)** in na Brionih **(B)**: časovno neomejeno parkiranje; cena: 1€/h; brezplačno za stanovalce; za obiskovalce brezplačni dve uri (parkirišči Č in H), oziroma ena ura (parkirišče B); brezplačno med delovniki od ponedeljka do petka med 20h in 6h, ob sobotah, nedeljah in praznikih

javna parkirna mesta v območju za pešce: časovno neomejeno parkiranje za stanovalce; za obiskovalce dovoljeno do 120 min; za obiskovalce brezplačno do 30 min med 4h in 19h

brezplačna javna parkirna mesta

dovoljeno nočno parkiranje stanovalcev od 19h do 8h

plačljivo javno parkirišče

garažna hiša

avtomat za plačilo voznine/parkirnine

zapora prometa

Opomba: Grafični prikaz je simboličen. Za točne lokacije parkiranja je potrebno upoštevati vsebino predpisov, talne označbe in prometne znake.
Grafični prikaz upošteva dejansko stanje novembra 2013.

© 2013 Krajevna skupnost Kranj-Center

IZDAJATELJ
Krajevna skupnost Kranj-Center
Tomšičeva ulica 21, 4000 Kranj

ODGOVORNI UREDNIK
Aleksander Pavšlar

OBLIKOVANJE
Tjaša Jenko

IDEJNA ZASNOVA
SkupinaOpusDesign

TISK
Tiskarna Požgaj, Kranj

Kranjčan je izšel v nakladi 1.100 izvodov in bil brezplačno poslan v vsa gospodinjstva v KS Kranj-Center. Distribucija: Pošta Slovenije d.o.o., Maribor.

Fotografija na naslovnici: Tania Mendillo